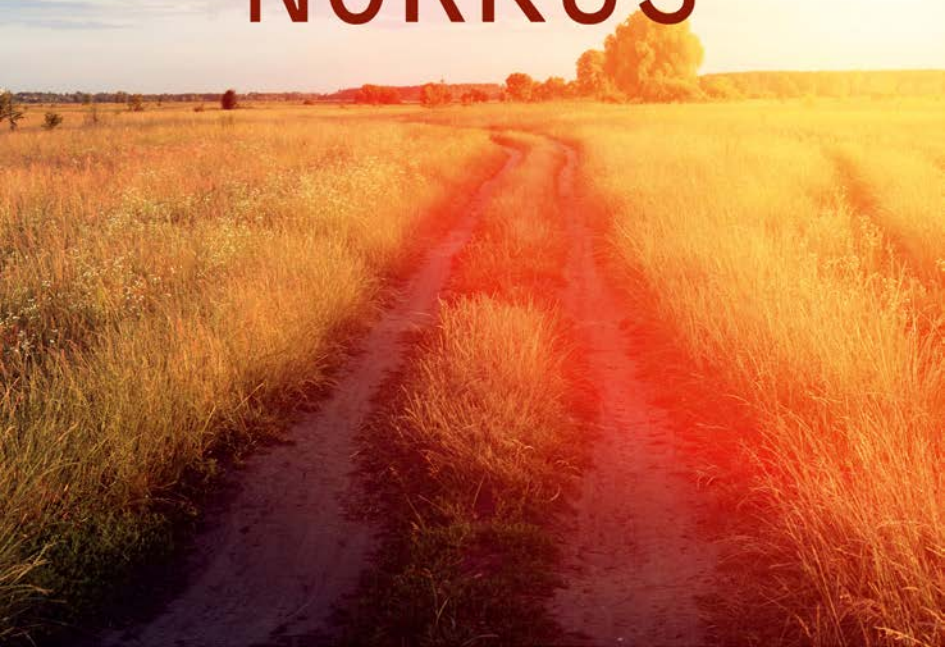

New York Timesi bestsellerite autor

RaeAnne Thayne

DALTONI NÕRKUS

Originaali tiitel:
RaeAnne Thayne
Dalton's Undoing
2006

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kaie Niit
Toimetanud Sille Teiter
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2006 by RaeAnne Thayne
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

R07445124
ISBN 978-9916-31-454-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Jaredile nende kahekümne suurepärase aasta eest täis
nalja, naeru ja südaõiseid poeskäike, kui mu printeritint
otsa saab. Armastan sind väga!*

ESIMENE PEATÜKK

Mingi väike huligaan varastas tema auto.

Seth Dalton seisis ema maja ees kõnniteel, peos olevad kutsikate jalutusrihmad unustatud, ning vaatas, kuidas tema kolm aastat highi, kirge ja rasket tööd tagatulede vilkudes ja kummide vilinal kaugesid.

Pagan võtaks!

Ta seisis autole järele vaadates umbes viisteist sekundit paigal, püüdes mõista, kuidas kellelgi siin kauges Männiorus jätkus julgust varastada tema 1969. aasta punane Matadori sportkabriolett.

Kes selles linnas võis olla nii rumal, unistamaks, et jõuab kaugemale kui paar kvartalit, enne kui keegi märkab üllatusega, et auto roolis ei olegi Seth, ja kära tõstab?

Kui kaugemale see tõbras enda arvates jõuda loodab? Mitte kuigi kaugemale, kui Sethil siin sõnaõigust on. Ta oli oma lapsukesega selleks liiga palju vaeva näinud, et lasta mingil kaabakal sellega minema sõita.

„Tulge, lapsed. Lõbu on läbi.“ Ta sikutas jalutusrihma-dest, olles tänulik, et koerad olid oma hädad juba ära teinud, ja vedas kaks austraalia lambakoera kutsikat mööda kõnniteed tagasi majja.

Toas olid tema perekonnaliikmed ema söögitoalaua ümber kogunenud ja mängisid halastamatult „Riski“ lauamängu.

Paistis, et Jake ja Maggie tegid teistele tuupi. Tema keskmise venna mõistuse ja tolle naise sõjaväekogemuse juures ei olnud see mingi ime. Daltonite klann oli jagunenud oma tavalisteks võistkondadeks – Jake ja Maggie tema ema ja kasuisa vastu ning kolmandas meeskonnas olid Wade ja tema naine Caroline.

Sellepärast oligi Seth lubanud vabatahtlikult kutsikad õue häda tegema viia. Ta tundis end üksinda teiste vastu mängides pisut üksildaselt. Tavaliselt oli tema võistkonnakaaslasel Natalie, kuid oli masendav teada, et tema üheksa-aastane vennatütar oli temast palju julmem kindral. Nagunii vaatas tüdruk praegu elutoas koos vendadega mingit videot.

Ainus, kes strateegiamängult pilgu tõstis, oli tema ema.

„Juba tagasi? Käis see alles kähku!“ kudrutas Marjorie, aga mitte talle, vaid kutsikatele, või vähemalt enda omale neist kahest. Ta võttis Sethilt saadud sünnipäevakingituse sülle ja puudutas väikest isast kutsikat ninaga.

„Sa oled nii armas. Kas sa oled armas? Oled küll. Anna emmele üks sünnipäevamusi.“

„Vabandust, aga mul pole selleks aega,“ lausus Seth irooniliselt.

Ta jättis ema näokrimpsutuse tähelepanuta ja sirutas käe köögiletil olevate Wade'i pikapi võtmete järele.

„Võtan su auto,“ hõikas ta teel ukse poole.

Wade tõstis pilgu, kulm keskendumisest kortsus. „Mida sa teed?“

Seth peatus uksele. „Mul pole aega selgitada, kuid vajan su autot. Tülen kohe tagasi. Ema, hoi a minu asemel Lucyl silma peal.“

„Ma just pesin autot,“ torises vend. „Vaata, et sa seda poriseks või mustaks ei tee.“

Trepist alla minnes otsustas Seth, et ei vaevu sellele vastama. Isegi kui talle oleks mõni tabav vastus pähe tulnud, polnud tal selleks aega.

Wade'i auto ärkas mürinal ellu, töötades sujuvalt ja õlitatult nagu kõik asjad Sethi vanema venna elus. Ta lükkas käigu sisse ja sõitis sinnapoole, kuhu huligaan oli tema autoga kadunud.

Millise tee ta valiks, kui ise autot varastaks? Männiorus ei olnud just palju põgenemisteid. Lõuna poole pöörates jõuaks ta majade ja Männioru väikese tööstuspiirkonna juurde. Ida pool oli Tetoni mäestiku karm läänenõlv, mis jättis järele põhja- ja läänesuuna.

Seth otsustas suunduda põhja poole mööda vaikesed, rantšodest ja farmidest mööduvat vähese liiklusega teed, otsides punase muskelautoga sõitvat inimest.

Ta peaks lihtsalt politseisse helistama ja vargusest teatama. Niiviisi üksinda autovarga jälitamine oli ilmselt

hullumeelne, kuid tal polnudki tuju mõistlik olla, vähemalt mitte siis, kui kolmekümne tuhande dollari väärtuses hobujõude tema silme all kadus.

Ta kiirendas Wade'i pikapi saja kilomeetrini tunnis, otsides süvenevas hämaruses pilguga teist autot.

Tema jõupingutused tasuti juba hetk hiljem, kui ta nägi pärast Sam Purdy tiigist möödumist eespool välgatas midagi punast.

Venna ühetonnine pikap mõiratas, kui Seth lisas kiirust, et sellele väikesele nadikaelale järele jõuda.

Sportauto võis selle kapoti all oleva 400-kuuptollise ja 350-hobujõulise V8 mootoriga sõita vabalt kakssada kilomeetrit tunnis. Kummalisel kombel ei sõitnud aga see, kes oli auto sisse vehkinud, sellega kiiremini kui vahest kuuskümmend viis kilomeetrit tunnis.

Tema lapsuke sõitis kakskümmend viis kilomeetrit tunnis aeglasemalt kui kiiruspiirang lubas ja Sethil polnud mingeid raskusi sellele järele jõudmisega, ise samal ajal mõeldes, kas tegemist võis olla mingi pensionäridest rändautovaraste jõuguga, millest ta polnud midagi kuulnud.

Ta hoidis korralikku kahe auto pikkust pikivahet, kui tee tegi uue käänu. Ta tundis seda teed ja teadis, et ees ootab sirge teelõik, mis kulgeb umbes kolm kilomeetrit põldude vahel, kus pole ühtki maja.

Ta ei näinud ühtki vastutulevat autot ja keeras sellepärast nagu möödasõitu sooritades teise sõiduritta oma armsa auto kõrvale, püüdes varast näha.

See *oligi* üks noor huligaan ja ei midagi enam. Rooli taga istuv poiss oli kõhn, tumedapäine, vahest viieteist-

või kuueteistaastane. Ta vaatas enda kõrval mõirgavat suurt pikapit ning näis olevat surmani ehmunud, silmad kitsas näos suured ja hirmunud.

Väga hea. Seda see väike lollpea pidigi olema. Seth keris akna alla, soovides, et võiks sinnani ulatuda, poisi autost välja tõsta ja tema kõhna väikese kaela kahekorra keerata.

„Jää seisma!“ karjus ta läbi akna, kuigi teadis, et poiss ei kuule teda.

Alles hiljem sai ta aru, et nägi ilmselt välja nagu segu vikatimehest, Freddy Kruegerist ja sellest kutist filmist „Texase mootorsaemõrvad“, ning oleks pidanud aimama, mis edasi juhtub. Kui ta oleks selgelt mõelnud, oleks ta kogu asja hoopis teistmoodi lahendanud ja säästnud end suurest jamast.

Isegi kui autovaras Sethi sõnu ei kuulnud, jõudis tema sõnum ilmselt väga selgelt kohale. Poiss heitis talle veel ühe metsiku, hirmunud pilgu ja rebis rooli järsult paremale.

Seth pomises kurja vandesõna kohutava metallikrigina peale, kui sportauto kriimustas paremas teeservas seisvat kilomeetriposti. Seda kuuldes sattus poiss paanikasse, keeras liiga järsult vasakule ning Seth oigas, kui tema lapsuke sööstis üle tee ja maandus ninapidi niisutuskraavis.

Õnneks oli see praegusel aastaajal veest tühi.

Päike oli vaid veidi silmapiirist kõrgemal ja novembriõhk külm, kui Seth pikapi kiirustades ära parkis ja tor-
mas oma auto juurde vaatama, kas poisiga on kõik korras.

Ta rebis ukse lahti ja oli piisavalt väiklane, et nautida hetkeks seda, kuidas poiss istmenurgas kõssitas, nagu

kardaks, et Seth võib tema kaela paljaste kätega kahekorra käämata.

Mees pidi tunnistama, et oleks tahtnud seda teha küll. Tal polnud kahtlustki, et auto värv oli vastu kilomeetriposti sõites kriimustada saanud ja vasak poritiib paistis olevat mõlakis kohast, millega oli kraavi betoonväravat riivanud.

Seth hoidis oma viha vaos, kuni kontrollis, kas varas on viga saanud.

„Oled sa terve?“ küsis ta.

„Jah. Ma... arvan küll.“ Poisi hääl värises veidi, kui ta ettevaatlikult Sethi käest kinni võttis ja autost välja ronis.

Seth vähendas oma hinnangut poisi vanuse kohta, leides, et too polnud vanem kui kolmteist või neliteist. Välimuse järgi oli ta kõigest nii vana, et hakata habet ajama üle ühe korra kuus.

Tema salgutatud tumedad juuksed olid pikemad, kui Hank Dalton oleks lubanud *oma* poegadel kasvatada, ning ta kandis teksasid ja halli kapuutsiga dressipluusi, mis oli talle umbes neli numbrit suur ning millel oli mingi Sethile tundmatu metsiku väljanägemisega ansambli logo.

Poiss tundus tuttav, kuid Seth ei osanud teda kohe paika panna, mis oli imelik, kuna ta tundis peaaegu kõiki lapsi nende väikeses kogukonnas. Võib-olla kuulus poisi isa nende umbes tosina Hollywoodi tüübi hulka, kes ostsid oma võltsfarmide jaoks parimaid karjamaid kokku. Neil oli kombeks linnarahvast eemale hoida, nagu kardaksid nad, et nonde kodune sõbralikkus ja perekesksed väärtused võivad neile külge hakata.

„Ema lööb mu maha,“ oigas poiss, haarates pea käte vahele.

„Eks võtku järjekorda,“ urises Seth. „On sul üldse aimu, kui palju tööd ma olen sellesse autosse pannud?“

Poiss lasi käed alla. Kuigi ta paistis ikka veel hirmunud, püüdis ta seda varjata kerge bravuurikuse taha. „Sa veel kahetsed, kui minuga jamama hakkad. Mu vanaisa on advokaat ja näitab sulle koha kätte, kui mind puudutada julged.“

Seth ei suutnud lühikest tunnustavat naeru tagasi hoida, kui mõistatusetükid tema peas oma kohale asetuisid ning ta taipas, kes see laps olema pidi ja miks ta tuttav välja nägi.

Kui tema vanaisa on advokaat, siis pidi ta olema selle uue algkoolidirektrissi poeg. Tema nimi on Boylan või Boyer või midagi sellist.

Sethil ei olnud algkoolirahvaga erilist kokkupuudet, kuid varsti pärast kooli algust, kui ta oli oma vennatütre ja -pojad ühel õhtul linna Stoney'sse pitsat sööma viinud, oli Natalie talle oma kooli uut direktrissi ja tolle kaht last näidanud.

Poisi vanaisa on advokaat Jason Chambers, kes oli viis või kuus aastat tagasi Männiorgu kolinud, et pensionipõlves kala püüda. Tütar oli koos lastega tema juurde kolinud, kui algkoolis vabanes direktrissikoht, kuid naise mehest polnud Seth midagi kuulnud.

„See perekonna advokaat kulub sulle ilmselt ära,“ ütles ta nüüd.

Huligaan oigas ja tema pea vajus uuesti käte vahele. „Ma olen surnud.“

Daltoni nõrkus

Seth ei teadnud täpselt, miks, kuid teda üllatas, et ta tundis sellele poisile isegi pisut kaasa. Ta mäletas liigagi hästi selle eaga kaasnevaid põrgupiinu. Hormoonid möl-lasid, tunded vaheldusid tohutu kiirusega. Liigne energia, millega polnud mitte midagi peale hakata.

„Kas ma lähen vangi?“

„Sa vehkisid auto sisse. See on üsna tõsine kuritegu. Ja sa oled kehv autojuht, mis on minu silmis veelgi hullem.“

„Ma ei tahtnud sellega kaugele sõita. Te peate mind uskuma. Ainult veehoidlani ja tagasi, ma vannun. See on kõik. Kui ma autos olevaid võtmeid nägin, ei suutnud ma vastu panna.“

Pagan võtaks. Kas ta oli tõesti võtmed ette jätnud? Ta vaatas autosse ja tõepoolest – seal roolisamba küljes need rippusidki.